

*elvérző magányra
vettette priccsre ébren
öleléstelen égen
tágranyílt szemben a kihűlt éden
kopog a fülben a koporsó
szerelmek menete feketében
jajgat a vér visszaszólnak a holtak
hidegrázásban rázkódnak a vonatok
kített csecsemők havon vonszolódnak
elvetélt kismamák hasuk gyötrik
mellüket betakarják
elcsöppent tejjel hullik a könnyük
elhagyott szeretők árnyéka szédül
elhagyott életek pucéran kiterítve
jaj az árva az árva
életre nem találva
feszítvén szerelemre
ölébe gyötörtetve
száműzetésre szántan
hontalan kínhalálban*

VÁRI ATTILA

Magam emlékére

1.

GENÉZIS

*Csak néhány percet szerettem,
szerettem volna élni,
mielőtt megszülettem, mielőtt megfogantam.
Barbár gyönyörrel lestem volna,
vajon véletlen,
számítási hiba
ez az „itt és most”?
Hogy rettegek.
Hogy félek.*

2.

ÉN

*Bántani születtem,
bántást nem bírva.
Sav támad savat.
Kötések helyett:
kötöttek,
nem tűrtem.
Kévéim: az indulat.*

3.

IDÉZŐ

*Élhettem volna Korondon,
lehettem vón agyag a korongon,
égettek volna,
lennék váza,
magam kinek hittem,
vagyok csupán máza.*

4.

KETTŐSSÉG

*Hód oson,
alig pislákol a hold.
A patak fölé két fűzfa hajol.
Kék az egyik,
a másik piros,
egymást ökleli vérem, tudatom.
Két nyájnélküli kos.*

5.

LEHETETLEN

*Te régi-régi félelem,
tövist visít a rózsza,
visszaszippanja illatát?
és őrzi jobb napokra?*

6.

FÁJDALOM

*Üres dobozok négyszögű láthatára,
átlós csönd,
a fény is négyzetes,
visszhangot sír egy csecsemő,
s a kába tűzfal immár tízszeres.*

7.

AZ ÁGY

*Egy fél lépés jó lenne,
de horgony-rozsda jajj.
Ülni, majd állni...
lépni volna jó,
fektünkben ellep a kórház-színű hó.
Kalászt vetett a csend,
szeme a fájdalom
ritmust lüktet a bensőnk,
dohog a csont-malom.*

8.

HAJNAL

*Ennél veszélyesebben
már nem lehet élni.
Aláaknázott mondatok között,
hófehér ingben lépdél
a hajnali réten...
Lépik és közelít a sértett,
bár sértő, hogy él.
Közelít a sértett.
Kezében egy szál kard-
virág.
Lépne, amikor minden irányból
rákaffognak, idegen indulatszavakból
összeszerkesztett gépfegyverek.*

9.

ASZTALI ÁLDÁS

*Megint a maradék.
Megint a tegnapi ehetetlen.*

*Ez az én részem, amikor
tegnap sem ettem meg
a még egészset.
Bűvölő szemektől
nem üdvözül számban az íz,
kancsómban a víz borrá nem válik
tegnapi szóktól.
Hiába nyelek, nyelvemen kövek,
melyeket rájuk dobni,
az lenne ám a tett
hadd csóválják fejüket: őrzöm, vendégek,
s dobjanak, ha nem is kenyeret,
de dobjanak tollamat nyugtató,
emberi, szellemi étket,
igazam: kövem ellenébe,
ha fáj nekik e kő.*

10.

(...)

*Már állandó félelmeim sincsenek,
csak ijedős torpanások.
Mintha megállna mögöttem valaki...
mintha marokra fogná torkom, szívem,
és rákérdezne arra ami nincs.*

*Nem forró vízben kopasztnak,
nem nyűtt kötélvel nyuvasztnak,
az nagy gyanakvásnak telit
havazzák rám irdatlan.*

11.

VARÁZSLAT VÉGE

*Őszülsz, sárgulnak álmaid is.
Hol van a békakirályfi?
Táltosparipa?
Lábnymodból vizet iszik a táj,
és olyan lesz, mint te.
Most hát az van amit akartál.
Te vagy a táj: magadra maradtál.
Árvízzel küzd szemed,
földrengések a homlokodon.
Szád szakadékán,*

*mintha láva bugyogna,
völgyeket vörösítve,
vérezve eget —
ismét eltört egy szó.
Cserepei mint kövek,
kaviccsá kerekülnek,
tovagurulnak homokká kopva,
magukkal lopva hírét,
hogy még mindig álmodozol,
pedig már őszülsz,
sárgulnak álmaid is.
Hol van a békakirályfi?
Hol van a táltos?*

12.

HALOTTI BESZÉD

*Már ismét a harang:
kering, jajong a kongás.
Ismét a jég, a tűz, az ár?
Földrengés ősvirrasztás.*

*Már ismét elmotyogtatott
a hiszekegyre: ámen,
ámen a nem-hiszekre is,
múltunkra minden ráment.*

*A szerelem is elalélt:
savanykás szőlőinda.
És kong szobám: üres harang
visszhangja nem hoz vissza.*

*Emlékkötéllal ráverik
delekre majd az estét,
riadt-galamb-szavam zuhan
már lesték szegett estét.*

*Ismét születik a világ,
mely volt, mielőtt éltem,
mint boglya helyén serdült fű.
A kaszáé az érdem.*

*És kiért szólal a harang?
Kiért jajong a kongás?
Ki gyöngyöt szórt disznók elé,
kit megrontott a rontás.*